Ч. 95. Львів, Вторник дня 29. цьвітня (12. мая) 1903. Річник VII.

Передплата
на »РУСЛАНА« виносить:

в Австриї:
на цілий рік . . . . 20 кор.
на пів року . . . . 10 кор.
на чверть року . . . 5 кор.
на місяць . . . . 1·70 кор.

За границею:
на цілий рік . . 16 рублїв або 36 франків
на пів року . . 8 рублїв або 18 франків
Поодиноке число по 16 сот.

РУСЛАН

»Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.« — З Руслановиx псальмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских сьвят о 5½ год. пополудни.

Редакция, адміністрация і експедиция »Руслана« під ч. 1. **пл. Домбровского (Хорунщини).** Експедиция місцева в Аґенциї Соколовского в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Рекламациї неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по цїні 20 с. від стрічки, а в »Надісланім« 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 с. від стрічки.

„Що тепер дїяти?“

(x) Під таким заголовком видав з кінцем лютого с. р. М. Павлик »Письмо до зїзду русько-української радикальної партиї з 22. XI. 1902 р. і додаток«. Письмо се цікаве поглядами на становище рус.-укр. радикальної партиї, як і на инші сучасні питаня суспільні й політичні, тим то бажаємо подати деякі замітки про се письмо.

Добігає як-раз тринайцять літ, як у Львові заснувала ся »русько-українська радикальна партія«, а головну участь в тім взяли др. Франко, М. Павлик, др. Окуневский, др. Данилович, др. Трильовский, В. Будзиновский, а війшли до неї опісля др. Евгеній Левіцкий, Микола Ганкевич, Загайкевич і ин. Загально се відомо, що понуку до засновин сеї нової партиї дав М. Драгоманів, який і особистими впливами в часї свого побуту в Австриї і своїми писанями підготовив підвалини до сего почину. На першім зїздї ухвалено максимальну і мінїмальну проґраму, оповіщену в заснованім тодї орґанї партиї »Народ«, а про сю проґраму можна було сказати із становища руского народу — »добрий кожух, тілько шкода, не на мене шитий, бо в дійсности була се социяльно-демократична проґрама, перенята з робітничих, фабричних країв західної Европи, а пересаджена прямо на руску ниву. В руске селяньство вмовлювано, що оно є »робітним людом« в розуміню фабричної робітничої кляси, проповідувано єму теорию колєктивізму і тим подібні з єго споконвічною вдачею суперечні теориї, розпочато боротьбу проти націоналїзму, проти клєрикалїзму (під тим розуміло ся всяку позитивну релїґію, яку мала заступити »Нова віра«, а радше безвірє, бо релїґію проголошено за приводом социялїстів »приватною справою«), розпочато боротьбу проти духовеньства і взагалї боротьбу клясову.*) Сю мінїмальну і максимальну проґраму мали ввести в житє радикали (таку назву прибрали собі члени нової партиї) і обіцювали по переведеню сих проґрам рай на землї.

Розпочало ся проповідуванє сих проґрам між руским селяньством і міщаньством, втягувано до радикальної партиї не лише академічну молодїж, але молодим школярикам навіть з низшої ґімназиї набивано голови мінїмальними і максимальними теориями. Небавом одначе самі горячі апостоли сих проґрам переконали ся, що они зовсїм не трафляють до поглядів, до вдачі, до переконаня руского селянина або міщанина, що они ошоломлювали лише голови значної частини академічної молодїжи, яка замість набрати ся справдешньої науки, щоби відтак послужити свому народови, марнувала час унїверситетских студий мороченєм голов сими теориями, а відтак »порадикальствувавши« замолоду, в невеликій частинї протверезувала ся із сего чаду і ставала знов на народній рускій основі, а у великій частинї ставала байдужою до руских народних змагань, відчужувала ся від свого народу і глядїла лише особистої вигоди і наживи. Вжеж віденьска »Січ« найбільш переняла ся була свого часу тими змаганями і теориями, січовики були наскрізь радикалами, а окрім нечисленних одиниць і слїду з них не остало в рускій суспільности, не видно їх роботи для народу, за те деяким дуже добре живе ся.

Між селяньством і міщаньством руским не мала рус.-укр. радикальна пропаґанда великих успіхів, а були лише поверховні і переходові прояви сего радикалїзму. Вправдї при нагодї здїздів виказувано, що з тих а тих сторін приїхали делєґати партиї, в 1895 р. величали ся радикали, що повело ся їм впровадити до сойму галицкого двох радикальних послів Остапчука і Новаковского (з давнїйших війшов др. Окуневский), а в 1897 до ради державної д-ра Окуневского і д-ра Яросевича, одначе сї мнимі успіхи зовсїм не причинили ся анї до скріпленя анї розвитку і збільшеня рус.-укр. радикальної партиї. Селяньскі посли, звані радикалами, були наглядним доказом передовсїм того, що їм справа »радикалїзму« в розуміню максимальної і мінїмальної проґрами була зовсїм незрозуміла і чужа, та що они навіть не в силї були опредїлити домагань і потреб власної своєї верстви — селяньства. Добродушний Остапчук признавав ся зовсїм щиро, що єго називають радикалом, але він не знає чому, бо він є собі руским селянином-господарем (і то заможним), ходить до церкви, сповідає ся і причащає і т. д. Те саме можемо сказати і про таких інтелїґентних »радикалів«, як Павло Думка з Купчинець і т. и. Колиж руский клюб соймовий в 1895 р. радив про те, які би селяньскі потреби і домаганя предложити соймови і звернув ся до репрезентантів селяньства о їх думку в сих справах, тодї Остапчук не вмів навести иншого домаганя, як щоби знесено пятнованє телят, бо з сего виходять клопоти і кари грошеві, а Новаковский, щоби жандарми не чіпали ся за непривязуванє собак і не накладали за се гривни.

Хто знає, як руский нарід глибоко перенятий індивідуалїзмом (досить прочитати Костомарова »Дві рускі народности«), той зрозуміє, що колєктивізм проповідуваний радикалами, зовсїм не находив послуху між нашим селяньством і міщаньством, а хоч загал наших селян і міщан в 90-их рр. не визначав ся ще такою національною сьвідомостю, як тепер, всеж таки не манило єго також до космополїтизму социялїстичного, він хоч не зовсїм ще сьвідомо — всеж таки почував ся до своєї національности. А так само, хоч нераз дізнавав може подекуди кривди або невідповідного обходженя з боку деяких сьвящеників, всеж таки вважав сьвященика своїм духовним провідником, своїм просьвітителем і мимо протирелїґійної і протисьвященичої пропаґанди радикалів, оставав вірним своїй вірі і церкві.

Бачили се і відчували радикальні проводирі, що їх максимальна і мінїмальна проґрама не для руского селяньства й міщаньства, тимто доволї часто робили зїзди і безнастанно поправляли, доповняли і зміняли свою проґраму. Бачили они, що руске духовеньство є може найважнїйший національний і культурний чинник, який остає в безпосередній звязи з селяньством і міщаньством, безпосередно на него впливає, отже перегодом змінили свою тактику, рішили не нападати духовеньства, не тикати справи віри, бо тим не лише відтручують від народної роботи таку важну й інтелїґентну верству, але й відпихають від себе селяньство й міщаньство, яке всеж таки твердо держить ся своєї віри й церкви і обдаровує довірєм в значній вельми части сьвящеників.

В міру того, як наслїдком полїтичних обставин національний принцип почав набирати більшої ваги не лише в Галичинї, але й Австриї, як національна сьвідомість почала розбуджувати ся і кріпшати не лише в інтелїґентних верствах нашої суспільности, але також щораз глибше захоплювати селяньскі й міщаньскі верстви, побачили радикали, що їх пропаґанда буде голосом вопіючого в пустинї, наколи будуть стояти на космополїтичній основі і задлятого почали з певним притиском зазначувати, що они рускі радикали, а се робили не так з огляду на селян і міщан, як задля того, щоби більш послуху найти серед руской інтелїґенциї. А щоби не відтручувати селян і міщан, почали на бік відкладати колєктивістичні теориї. Так малопомалу зміняла ся максимальна й мінїмальна проґрама, розважнїйші елєменти в радикальній партиї зближали ся своїми поглядами до проґрами народовців, а радикальнїйші ішли ще дальше і перегодом табор радикалів розбив ся на двоє: старі радикали пристали до народовців і утворили національно-демократичну партию, а инші знов т. зв. українську социяльно-демократичну партию.

Останними роками відбували ще радикали спільні зїзди з социяльними демократами, котрі з наведених в горі причин також побіч червоного прапора виставили для примани малосьвідомих національно-руску вивіску, але відтак обидва відтінки

*) Почато се вже передтим »Дзвоном«, »Молотом« і т. и. виданями.

Публична Галя авкцийна
Львів — пасаж Міколяша.

Вистава річий призначених на продажу гідна оглянення задля значного числа **творів штуки і старинностий**. Також богато річий до практичного ужитку як: меблї, дивани, фортепяни, повози, машини до шитя, ровери, машини до писаня, золоті і срібні предмети, хіньске срібло, годинники, убраня і т. д., одним словом всякого рода движимости **дешево до набутя**. — **Лїцитациї** відбувають ся що тижня в четверги о год. 4. пополудни. — **Вистава** отворена щодень від 3. до 8 год. вечер; в недїлї і в сьвята від 9. до 12. год. — Бюро для принятя річий на продажу отворене щодень від 9. до 12½ год. в полудне; для дрібнїйших річий також і пополудни від 3. до 6. год. 27(34—?)

розійшли ся і т. зв. рускі социял-демократи утворили окрему орґанізацию і поставили свій орґан »Воля«. Тим способом т. зв. »русько-українська радикальна партия« в дійсности перестала єствувати, бо визначнійші радикали, як др. Франко, др. Окуневский, др. Евгеній Левицкий, В. Будзиновский і ин. злучили ся з т. зв. »независимими« народовцями і утворили »українсько-руску демократичну партию« з Національним Комітетом яко виконною властю на чолї і взяли в свої руки »Дїло« і »Свободу«, засновані народовцями. Орґани »рус.-укр. рудикальної партиї« як »Народ«, »Хлїбороб«, »Громадський Голос« перестали виходити, лише в Коломиї др. Трильовский веде дальше свій повітовий радикалїзм на основі етимольоґічного опортунїзму.

Нїчого отже дивного, що М. Павлик, так сказати-б старого типу радикал-емерит, відзиває ся до тих розбитків бувшої руско-укр. радикальної партиї питанєм: »що дальше дїяти?«

Одначе, як з самого почину руско-укр. радикальна партия не визначала ся ясностю проґрами і виразними змаганями до якоїсь певної витиченої цїли, а все хитала ся між социялїстичними західно-европейскими мріями а національно-полїтичними і суспільними змаганями і потребами руского народу, так і теперішна відповідь на горішне питанє не містить в собі чогось ясного, певного, опреділеного, а знов губить ся в мрачних, фантастичних поглядах, містить чимало суперечностий і представляє ся справдї социяльно-полїтичною блуканиною, з якої не видно певного виходу.

Перейдїм тепер до головних точок сего письма і додатку до него.

(Дальше буде).

Зміна намісника.

Вступленє на становиско галицкого намісника А. ґр. Потоцкого, витає консервативна польска праса як найвідповіднїйшого мужа своїм високим родом і звісною робучостию та тактом, який супроти Відня буде мати досить самостійности, а в краю доволї сили і знаня, щоби служити для »краю і народу«. Натомість людова праса представляє зовсїм инший образ дїяльности будучого начальника краю.

В ходї віденьских переговорів з ґр. Андрієм Потоцким — пише Kurjer Lwowski — була бесїда про услівя, які ґр. Андрій Потоцкий мав ставити центральному зарядови. Після наших інформаций услівя мали обнимати три головні точки: 1) звільненє від етикетальних принять на двірцях у Львові ріжних віденьских достойників в разї їх приїзду до столицї краю. 2) Дуже знатне помноженє бюрократичних сил в намісництві і по староствах, бо теперішні після єго гадки не вистарчають особливо в передвиборчі часи. 3) Свобіднїйшого чим до тепер диспонована військовими силами в краю так, щоби намісник не дізнавав в тім напрямі жадних перешкод, анї уваг зі сторони корпусних комендантів.

Коли є правдою, що ґр. Потоцкий вже заявив готовість обняти намісниківску керму, то належало би припускати, що або центральне правительство приняло повисші услівя, або ґр. Потоцкий в послїдній хвилї по намислї відступив від своїх жадань. Перша альтернатива видає ся неімовірною, особливо що-до зможеня бюрократиї та підданю війска під єї команду.

В своїх дальших увагах, Kurjer lwowski висказує ся, що іменованє ґр. Потоцкого намісником значить зможенє шляхоцко-реакцийного напряму в Галичинї. »Скоро доведено до якогось знечуленя люду на вибрики клясового еґоїзму — каже згаданий дневник — полїтичний розум каже верховодячій партиї приспішити кроки, щоби в законодатній дорозї затїснити пута, що вяжуть люд, а горстцї табуляристів запернити нові полїтичні та економічні користи. Відповідна хвиля може минути скоро. Знають про се добре провідники верховодів і громадять ся до рішаючої борби за окружні громади, адмінїстрацийні округи, за неподїльність хлопских ґрунтів, за законну концесию до винищеня лїсів, а хто знає, які єще проявлять нові забаганки. Руска справа перехрещує дещо сї пляни, але навіть під грозою, що она заогнить ся, не здержують ся непоправні перед нападом на автономію громад і інтереси люду. Імовірно люд порушить ся під вражінєм небезпечности. Який буде остаточний вислїд реакцийної кампанії, на яку без сумнїву заносить ся, нинї трудно оречи.

Сумний се і невідрадний гороскоп, який ставить польский людовий дневник — навіть не відзначуючий ся прихильностию до Русинів — новій ері Потоцкого.

Допись

з Городенки.

(*Кістяки Гольбайна, або типи з Городенщини*).

Автор дописи в ч. 70. »Руслана« слушно признає місцевій інтелїґенциї в Городенцї, що ся з напруженєм сил робить все, щоб спинити антирускі змаганя наших противників, а з другої сторони, щоб розбудити народне житє в рускім таборі та з цїлою енерґією відпирати напади гакати. Але всї заходи місцевої інтелїґенциї в Городенцї се тілько кидане горохом о стїну, бо інтелїґенция замісцева, се мертва колода, котра глуха на всякі просьби і розпучливі грозьби. З прикростию приходить ся менї так писати о нашій інтелїґенциї—але мушу, бо отупінє і оспалїсть єї виходить поза всякі можливі границї. і єсли так дальше піде, то нам не випадає нїчого иншого, як на нашій коренно рускій земли капітулювати перед гакатою.

При кінци минулого місяця рішила городеньска інтелїґенция торжественно відсьвяткувати 42. роковини смерти Тараса Шевченка. І здавалось, що бодай се здїйснить ся, і наша інтелїґенция одушевлена торжеством возьме ся до працї. Справдї з початку зачали ся всї сходити на проби яко-тако — так що і найбільші песимісти почали віщувати поводженє. Але чиж видержано в сїм? Та де там! Зійшли ся на кілька проб, а як сонце пригріло — то більше як половина не хоче приходити на проби і то мушу додати, що се передовсїм молодші люди. Щоби не мати на стілько почутя патріотизму, щоби бодай причинитись до звеличаня памяти Того, що цїле своє мучениче житє віддав в службу свого безталанного народу — на се можуть здобути ся лише крайно безідейні люди. Примір беріть собі, панове і панї, з Поляків в Городенцї! Бачте, жменя їх, а чого они не доконують вам під носом! У них бідна учителька кілька миль їде, щоб бути присутною на пробі, чи на яких сходинах в »Sokol-i«, а у нас кождого проси проси і ще раз проси і все се голос вопіючого во пустини. Не диво-ж проте, що і гаката гуляє і робить все, що їй захочесь, а ми вміємо тілько плакати і нарікати, але взятись до працї так, як Поляки, то у нас брак охоти.

Мимоходом згадаю, що городеньска руска громада утратила одного свого члена п. Весоловского. Городеньскі Русини попращали єго спільним комерсом. О. Весоловский, як чоловік товариский тїшив ся загальною симпатиєю, якій дали сердечний вираз городеньскі Русини, пращаючи єго.

Та на сїм комерсї не обійшлось і без комічного епізоду, котрого героєм був що йно висьвячений сотрудник, кацапствующий о. Ч. Будучи вже з природи малого зросту, іритував ся певно тим, що нїхто на него уваги не звертає. Проте, щоби звернути очи всїх на себе, урядив... сецесию сейчас по розпочатю комерсу без жадної очивидної причини.

Годї менї також поминути і се, що від яко

ОЛЕКСА БОБИКЕВИЧ.

„НАСТОЯЩІ“.

Комедия в однїй дїї

ОСОБИ:

Боробич.
Магдалина, *єго жінка.*
Остап, *їх син.*
Ганнуся, *єго суджена.*
Лесько, *слуга.*

Річ дїє ся у нас, на селї.

Сцена I.

Комната Боровичів, з паньска, але дуже повдинчо прибрана, з лївого боку стіл, на нїм много ґазет, самих руских (Галицкої Руси), тютюн в коробцї; при столї люлька на дуже довгім цибусї.

БОРОВИЧКА (*сама*)
стоїть при столї і лїпить пироги, кілька готових порозкладала по ґазетах.

От, усе робота, тай робота! Від рана до вечера; нї сїсти, нї спочити нема коли. Аж ноги угинають ся. І за поріг чоловік не виходить, а сїм миль на день, по хатї бігаючи, зробить.. Ей ґаздівство, то ґаздівство! Уже навтямилось менї. Чоловікови вже хотїло би ся спочить на старість, хоч годинку на день присїсти, прочитати в календари, або в соннику, або й подрімати. Та де там! Усе на моїй голові. А голова вже стара, вже недомагає. Бувало старий хоть на поле піде та робітників допильнує, вже поле то єго річ була, а від коли взяв ся до тої полїтики, то від неї цїлком здурів, не тямить ся, а до ґаздівства або зовсїм не втиркаєсь, або як за що возьме ся, то такого щось наладить, що й направити годї. Кажуть, що горівку дїдько винайшов, а то бачу, й тоту полїтику нїхто другий, лиш нечиста сила вигадала та людям нею голову завернула. Та не лїпше то взятись за істик, за вила, або й за ґралї, як тоту полїтику цїлий день вичитувати? Тьфу! Та вже коли має читати — чому нї, тай почитати треба, але най би си взяв календар, або иншу яку розумну книжку, та прочитав, як гоїти рани? як садити садовину? що робити, аби молоко корови давали? або що... Ну! таке читанє то й Богу миле і людям добре. А то сяде, наїжить ся, наплює довкола себе, кулаками гримає, сердить ся, сам не знає на кого — на якихось там народовців, чи Українців, яких в житю і на очи не видїв. (*Сьміє ся.*) Ну! не сьміх людям сказати. Бувало з сусїдом читають „Дїло“, та разом з ним, бувало, сердять ся на якихось »кацапів«, чи як там їх зовуть, а від коли посварились та погнївались з Ковтом за безроги, що постріляв у своїм городї, став читати ототу »Галицку Русь« тай гримає кулаком на якихось »Українців«, а нїодних, анї других не видїв, не знає..... (*по хвилї*): Такий ґазетник посварить ся там з ким у Львові, тай пише, сварить на него в ґазетї, а той ту на селї читає та кулаком гримає. (*Сьмієсь.*) Недурний? Га? А ти, стара, ходи та товчись від рана до вечера і кінця тому нема. Ей!

Сцена II.

БОРОВИЧКА і ЛЕСЬКО.

(*Лесько входить з бічних дверий з кухнї, облизує пальцї, замачані в сметанї і доїдає якийсь кусник страви. Говорить байдужно з проволоки*).

ЛЕСЬКО.

Нема пана? Казала Феська сказати, що балабухи присушились і каша збігає.

БОРОВИЧКА.

А чомуж не відсуне, дурна.

ЛЕСЬКО.

Не можна.

БОРОВИЧКА.

(*Кваплячись, доліплює пироги*). Та чому не можна?

ЛЕСЬКО.

Каже що не вміє, тай часу нема.

БОРОВИЧКА.

А ти-ж, йолупе, не міг відсунути, як видїв, що біжить?

ЛЕСЬКО.

Не можна було. Я й коло кухнї не був.

БОРОВИЧКА.

Не був коло кухнї, а руки по чім облизуєш? га? Ой клопіт мій з вами! (*Вибігає*).

Сцена III.

ЛЕСЬКО (*сам*)

(*бере один пиріг, сьміє ся до него*) Коби так ва-

гось часу наші Русини боять ся сьпівати гимн »Не пора« з огляду на одну особу, що належить до російскої нациї. Здає ся мені, що сим роблять медвежу прислугу тій личности, бо она яко дуже образована женщина аж надто добре знає, що слова »Не пора Москалеви служить« не є демонстрациєю против неї, бо она не належить до тих Москалів, котрих вічним бажанєм є бачити наш нарід пригнетеним і здоптаним.

Новинки.

— **Календар**. Вівторник: руско-кат. Мелитона, 9 Муч. в Киз.; рим.-кат. Панкратия. — В середу: руско-кат. Якова А., (Перепол) рим.-кат. Серватия.

— **ВІД АДМІНІСТРАЦИЇ. При зміні місяця просимо наших Вп. Передплатників о скоре відновленє передплати, зглядно о вирівнанє залеглостий, бо будемо приневолені застановити довжникам дальшу висилку часописи.**

— **ВПреосьв. Митрополит Шептицкий** виїхав з Нерві до Льоврано в Істриї, а до Львова має повернути в половині червня.

— **Наші фейлєтони**. З нинїшним днем починаємо печатати незвісну доси комедию бл. п. о. Олекси Бобикевича, перед часом помершого, визначного діяча Стрийщини і талановитого письменника. Комедия написана ще в 1893. році і з невідомих нам причин доси не була печатана. Завдяки дозволови Впр. пані Йосифи з Нїжанковских Бобикевичевої печатаємо єї в наших фейлєтонах, почім вийде она окремою відбиткою а весь дохід з розпродажи буде, після бажаня пані Бобикевичевої, призначений на будову руского театру у Львові. Розпродажию займе ся наше симпатичне товариство ім. Котляревского. Надіємо ся, що весь наклад розійде ся в короткім часї, бо на се вповні заслугує комедия-сатира, писана з незвичайним гумором а доторкаюча живо наших партийних і народних відносин. Починаючи друк комедиї, ми хотїли подати в нинїшнім числї портрет Покійного Автора, та через те, що кліш не готовий, ми помістимо єго доперва по напечатаню комедиї враз з короткою житєписию і оцїнкою дїяльности бл. п. о. Олекси Бобикевича.

— **Людовий концерт у Львові**. В недїлю дня 17. с. м. о 6. год. вечером відбуде ся заходом філії Товариства »Просьвіта« у Львові при співучасти міщаньского мішаного хору з Винник і орхестри рускої бурси ремісничої, людовий концерт в сали Товариства »Gwiazda« ул. Францїшканьска ч. 7. В проґраму входять промови, декламациї, сьпіви і музика, гра на цитрі і гра на лїрі. Цїни місць: Фотелї в перших рядах по 1·20 К, в дальших рядах по 80 сот.; крісла по 60 сот., в дальших рядах по 50 сот. Місце стояче 30 сот. Білєти вчаснїйше можна купити в Тов-і »Просьвіта« у Львові, ринок ч. 10. І. поверх, а в день концерту при касї. Чистий дохід призначений на »Руску Бурсу промислово-ремісничу« у Львові.

— **З Калуша**. Русини Калущини сьвяткувати будуть в четвер дня 14. с. м. подвійне народне сьвято, бо о 2. год. пополудни відбудуть ся перші загальні збори філії »Просьвіти«, а о 7. год. вечером Шевченківскі вечерницї при ласкавій участи панни Проскурницкої при співучасти калуского міщаньского хору.

— **Із Станиславова**. Товариства: Руска Бесїда, Боян, Сокіл, Руска Хата і Руска міщаньска Каса в Станиславові перенесли ся з 1. мая до дому п. Блюменфельда, пл Франц Йосифа ч. 3, І пов.

— **В справі зміни намісника** пишуть краківскій Now-ій Reform і з Відня: »Ґр. Льва Пінїньского стрінув і убив, яко намісника сей головний заміт, що в урядничій маніпуляциї настав небувалий доси застій, який прямо здержав дальше функціоноване адміністрацийної машини в Галичинї. Ґр. А. Потоцкий мусить отже направити се, що попсував єго попередник, а що він самий не має рядничої минувшини, то можу сповнити задачу одиноко при помочи певних, відповідно вироблених сил. І так говорять в тутешних кругах, що, коли ґр. А. Потоцкий обійме уряд намісника, то кільканацятьох висших урядників в намісництві одержить димісию, та що поважне становище має в нїм заняти — бодай є такі, що бажають, аби єго заняв — теперішний мінїстериальний радник, др. Рознер«. Дальше дописуватель N. Reform-и подає, що найповажнїйшим кандидатом на краєвого маршалка був і є, між иншими, ексц. Давид Абрагамович, а в послїдних двох днях висунуло ся на перший плян назвище Станислава Стадницкого.

— **Діточі вечерницї** в память 42. роковин смерти Тараса, які відбули ся 10. мая в салї »Ґвязди«, були для Львовян дуже любою несподїванкою. Наймолодша ґенерация наша віддала прилюдно честь ґеніяльному нашому поетови, сї наші дїти, посеред котрих Шевченко за житя так радо і часто гостив. Товчок до сеї маніфестациї вийшов від товариства »Клюбу Русинок« у Львові, а коло устроєня вечерниць заходились головно п-нї: Білецка, Ольга Барвіньска, Козаківна і Ор. Шухевичівна. В проґраму увійшли хори, переплїтані відповідними декламациями і сценїчний образок: »Вінок на могилу Тараса«, укладу п. Віри Лебедової (Малїцкої). Салю виповнили дїти з своїми родичами по береги і з цїлою цїкавостию молоденьких душ прислухували ся дїйсно складному виконаню всїх точок широкої проґрами через крихту старших відземків. До хорів стануло до 30 дївчат в народних сьвяточних українських уборах з настроєм дуже поважним і з памяти виконала та дїтвора Лисенкову »Молитву«, а відтак піснї »Реве та стогне Днїпр широкий«, »Вірність вічну присягаю« і »Мово рідна«. В декламациях відзначила ся від своїх дрібних товаришок (Зїльскої і Бічаївної) маленька Лежигубска. Декламувала з хорошим акцентом неначе вправна декляматорка, а по заслужених оплесках мала в засобі і другий ще стишок. В сценїчнім образку, що складає ся з двох будьто актів (вінкоплетин і вінчаня намогильного хреста), розвинули малі »шкраби« навіть сьмілу, драматичну акцию, сьпіваючи пісень і диялоґуючи. Розуміє ся, що не лише родичі сих малих артистів, але і вся публика з любостию дивила ся на той пієтизм, з яким ся дїтвора обійшла память Того, що жив лише для свого народу, терпів за лучшу єго долю і поклав найкріпші підвалини до колишнього відродженя України-Руси. *Н. В.*

— **»Польща, Русь і Литва**, се одна молитва«. Як Поляки розуміють звісну молитву п. Плятона Костецкого, доказує допись з Міави на Литві одного з кореспондентів петербурского »Kraj-у«: »Колиб то всюди наші »почцїві Лїтвінї« — пише в своїй дописи — в своїм патріотичнім запалї не забували на сю історичну правду, що і инші народности мають право бутя та що тілько тихою, спокійною працею можна краєви принести пожиток. Литовець з природи(?) є скромний, потульний, працьовитий, чесний та з легкостию учить ся чужих язиків, а з причини тих прикмет вельми є пожаданий до послуги в чужоплеменнім краю. Не говорячи вже про Поляків, вербуючих службу майже виключно з посеред Литовцїв, цїла курляндска шляхта дуже охотно винаймає литовских робітників і послугачів. Думаємо, що Литовцї переконають ся, коби лише вчас, що всюди, а особливо в краях з мішаним населенєм найлїпше і найкориснїйше, навіть під національним зглядом укладають ся відносини не за помочию беззглядної ненависти, але через вирозумілість і пошанованє чужих прав«. — Отже після думки автора, »вирозумілість і пошанованє чужих прав« у Литовцїв має іти так далеко, щоби занехати всякі змаганя до розвитку самостійної культури, а держати весь нарід в такім станї, щоби був »придатний на послугачів і простих робітників« і в тій цїли учити їх чужої мови, до чого, після слів автора, Литовцї мають »вроджені« здібности! Се клясичний примір сьвітогляду гакатиста, якому у відповідь не остає Литовцям нїчого иншого, як засьпівати »Не пора«!

— **Польский шовінїзм** між друкарскими складачами проявив ся в цїлій своїй гидотї на вчерашних загальних зборах тов-а складачів »Огнїско«. Коли іменно один з Русинів-складачів почав промовляти по руски, єго товариші-Поляки криком не дали єму говорити. Однак між Поляками найшов ся один, п. Місьолек з Кракова, що станув в обороні свого товариша-Русина, і різько зганьбив таке неумістне, шовіністичне поведенє деяких членів сего товариства, до якого належить значне число Русинів, котрі мають право промовляти в своїй рідній мові.

— **Етимольоґічна дурійка в »Ґалїчанїні«**. Коли в Росиї серіозно тепер думають над заведенєм фонетичної правописи не лише в часописях, але у всім урядовім дїловодстві, »Ґалїчанїн« розпинає ся за »етимологическим кривописанієм« і на доказ своїх глупих ельокубрацій наводить ось який примір: »Нам розказывали многіи крестяне с великим жалем, що нѣкоторыи молодшіи священники, ставши приходскими сотрудниками, с большим трудом читают Евангеліе и — само собою розумѣется — плохое и ошибочное чтеніе Евангелія доводить к тому, що народ не понимает прочитанного, так як и сам читающій едва ли понимает то щó читал народу«. — Ми пересьвідчені, що »крестьяне« себто селяни щось так дурного рішучо не могли би розказувати, отже виходить, що лише редактори »Ґалїчанїна« се видумали і ще поважили ся зіпхати свою глупоту на селян. Понуку до написаня таких ідіотизмів дало »Ґалїчанїнови« се, що до всїх трех консисторий вже від кількох лїт сьвященики пишуть всякі просьби, звіти, донесеня і т. п. — фонетикою, в духовній семинариї у Львові урядують »фонетично«, оо. Василияни друкують свої виданя фонетикою і т. д. »Ґалїчанїн« затревожив ся тим і взиває висші духовні власти, аби заборонили писати фонетикою, та аби в школах заведено давну правопись. Спорити з редакторами »Ґалїчанїна« тут не потреба, бо они самі собою показали, до чого може довести етимольоґічна дурійка.

— **Цїсарску санкцию** одержав ухвалений галицким соймом закон, яким увільнено від додатків до податків: промислові заведеня, стоваришеня для маґазинованя та витворювана суроґатів і промислові стоваришеня акцийні.

— **Юзилеї**. Тов-о польских дневникарів у Львові сьвяткувало вчера 10-лїтний ювилей свого єствованя. — Член краєвого. видїлу др. Верещиньский обходив вчера 30-лїтний ювилей своєї дїяльности в краєвім видїлї.

— **Буря і град**. З Вільшаницї пишуть нам: В суботу около 1. год. пополудни перетягнула понад Вільшаницею коло Золочева грізна хмара з бурею і упав густий град величини волоского горіха. В будинку шкільнім град вибив шиби. (Була се безперечно та сама хмара, що в суботу в полудне перелїтала попри Львів).

— **Огнї**. В Лубянках вижних, збаражского повіта, згоріло дня 5. с. м. 26 господарств. — Під Богородчанами в лїсах ґр. Стадіона згоріло около 200 морґів смеречаного молоднику. Пожар повстав від ватри, розложеної пастухами. — У Вільшаници коло Золочева згоріла дня 9. с. м. вечером хата і всї господарскі будинки селянина Онуфрія Побережного. Причина огня незвісна. — Дня 5. с м. згорів в Старійвеси-Стрилївцї, грибівского повіта, фільварок п. Романа Калужиньского. В огни погибло 33 штук рогатої худоби, 2 конї і 3 безроги. Шкода виносить 20.000 К, необезпечена. Причиною огня була необережність дїтий, що бавили ся сїрниками.

— **Вистава в Курітибі**. Gazeta polska w Brazylii доносить, що в грудни с. р. має відбути ся вистава в столицї Парани. Заявивши, що параньскі Поляки повинні як найчисленнїйшу участь взяти в виставі, запитує, хто з них і що зможе на нїй виставити? Зачнїм від рільників — відповідає Gaz. polska — бо сих і найбільше є і загальна цїха вистави буде переважно рільнича. Отже ми повинні виставити всї роди збіжа, як: пшеницю, жито, ячмінь, овес, просо, гречку і перерібки з них — кашу ячмінну, гречану, пшоно, (з Ріо Кляро). Мандіоку і кукурузу з перерібками. Лен в вическах, пряжу та грубе і тонке полотно з него (Ріо Кляро, Прудентополїс), Окази інвентаря і дрібної птицї. Сири і масло в готових пушках на вивіз; мід-патоку і питний. Вироби з овочів — конфітури і повила (з винограду, бросквинь, мармелїв) і т. п. Переходячи до ремесел, мусимо зачати від Курітиби, яка серед Поляків має два фахи знаменито репрезентовані: столярство і шевство. В однім і другім є знамениті фаховцї, майже артисти і сї повинні виступити з цїлою виставностию. Умебльованє цїлої комнати, стильові ґарнїтури (в закопаньскім і анґлїйскім стилю); дешеві, прості, але порядні кухонні меблї, яких зовсїм не видко, се було би завданєм наших столярів. Майстри шевского куншту мають поле до попису, виставляючи обуву від довгих, непромокаючих чобіт аж до домових пантофлїв. Дальше польске кравецтво; моделї дому, водного млина, стайнї, жолобів з драбинками та инших потрібних в господарстві приладів і знарядів; стельмахство, ковальство, млинарство і т. д. А найдуть ся безперечно спосібні ремісники і на провінциї, які

рений. Гей! гей! (*кидає на стіл*). А ось тютюн! Коби так паперки! Нема, старий лише люльку смокче. Ех! тоби собі чоловік закурив, аж язик утїкає. Треба взяти про запас. (*Бере в жменю і ховає в узлик від сорочки, завязує*). Ба, та у мене й люльки нема! Може би пожичити у старого, коби не надійшов! Ей! хоть два шлюґи! (*Оглядаєсь*). Ще з такої, як жию, не курив, ану який то смак? (*Бере, напихає тютюном дуже сильно*). Маленька, мало-що влїзаєсь; скупий старий! Хотїв би курити, а тютюну жалує. Та що то варта так курити? потягне зо два рази димом, а далї сам вітер смокче. Та якби я був таким богачом, то бим си справив люльку таку як коновка, то бим знав, що курю, а то що: лише роспаскудить ся, а смаку нема. (*Засьвічує сїрник, досягає рукою, та не може дістати до люльки. люто*): Та й на дїдька-ж такого цибуха довгого, що не мож дістатись до люльки. (*Сьвітить другий*) От заки приберу ся, то й захоплять! Та якже єї тут закурити? Коби так Феська навинулась, потримала би сїрку. Не можна. Гай! гай! Ото, видиш, паньскі теребеньки: і курити нїби то хоче і сам собі не дає; довгий цибух бере. А то все скупость, щоби менше тютюну йшло, бо до люльки сам огнем не досягне, як погасне то й не курить. Скупость! Фе! (*Лютий кидає люльку, в сїнех чути кашлянє старого*). На! На! подави ся зі своїм тютюном! На! ще ти й троха доложу — більше буде! (*Кидає пиріг у каптук*).

(Дальше буде).

прилучать ся до загалу. Отсе є наші завданя та обовязки супроти попису, який має відбути ся. Кажемо обовязки, бо дамо ся пізнати Бразилїянам і з иншої сторони і змусимо до зміни осуду про нас, себ то виграємо морально, а се чей значить дуже богато. Але зискаємо і материяльно, бо запізнаємо ширші круги з польскою продукциєю на бразилїйскій земли.

Може би і параньскі Русини замість починати між собою сварку на радикально-церковнім тлї, подумали про ті економічно-культурні справи та підготовили як найзнатнїйшу участь руских кольонїй в параньскій виставі, з виключно рускою маркою. З наведених в Gaz polsk-ій кольонїй (Ріо Кляро, Прудентополїс) видко, що Поляки раді би і руским кольонїям надати польску марку і в сей спосіб руским коштом зискати »морально і материяльно«.

— **Для убогої вдови Щ-ої** зложив в нашій адмінїстрациї Впр. о. Кароль Єрми, префект дух. Сем. у Львові, 3 К.

Посмертні † оповістки

— **О. Емілїян Чирняньский** парох в Томашівцях журавеньского декан., львівскої аепархії, упокоїв ся дна 8. с. м. в 56. роцї житя, а в 31. р. сьвященьства. В. є. п.!

Наука, штука, лїтература.

— Другим композиторским концертом Леонкаваля покінчила **»Льв. Фільгармонія«** 9. мая сезон концертовий, що тривав, почавши від 27. вересня 1902 р. 7½ місяця. В сїм кооцертї виконав Леонкавальо свою »старосвітску світу« відтак »неаполїтаньску світу«, звісний вже дует з »Медічі«, прольоґ з опери »Паяци«, а вкінци дав нам пізнати і свою »проґрамову музику«, поемат сінфонїчний затитулований »Серафітус-Серафіта« на тлї оповіданя Бальсака. Обі світи залицяють ся, подібно як всї твори італїйского местра, мельодийностию і евфонїєю. Великої музичної стійности они не посїдають, але можна їх з приятностию слухати. Пустивши ся на проґрамову музику, дав нам Леонкавальо новий доказ на нами вже провірену правду, що музика без слів не в силї малювати не то всякі інтуїциї людскої душі з єї чувствами, а тим менше які то чисто-психічні почуваня і фільософічні думки. Ми прочитали довгі поясненя до »Серафітуса«, однакож в музицї самій не відчули слів тексту, не бачили навіть нї блеску сходячого сонця, нї хрусталїв ледових, нї сили демонїчної, що скушає »Серафіта«, нї прощаня єго з землею, нї вознесеня на небо. Музика плила то спокійно, то бурливо, то знов спокійно обробляла артистично всякі теми чи мотиви, але — не говорила до нас словами добавленого тексту. Проґрамова музика буде для нас заєдно мати ту саму стійність, яку має сецесия в малярстві, с. є. неосущимі змаганя. Клясичні музики будили в нас фантазию, проґрамові музики жадають від слухача фантазиї і то дуже буйної фантазиї, хотять нас перенести в який-то надземний, чисто-психічний сьвіт, а самі ступають своєю музикою таки по материяльнім сьвітї. *Н. В.*

Львівска Фільгармонія покінчила з днем 9. мая 1903. р. свій перший сезон концертовий, який тревав без перерви від 27. вересня 1902. через шість і пів місяця. В сїм часї відбуло ся взагалї 128 концертів, а то: фільгармонїйних концертів зі співучастию солїстів 68, популярних 34, сінфонїчних 18, а композиторских 8. Артистична управа Фільгармонії спочивала в руках п. Людвика Гелєра, а капельмайстрами були чинні пп. Людвик Челяньский і Генрих Мельцер. Орхестра Фільгармонії числила 65 членів.

З виконаних творів виконано загалом 28 великих сінфонїй, окрім сего 199 инших творів польских, а 808 творів сьвітових композиторів. Найбільше творів виконано Р. Ваґнера (60), Шопена (40) і Лїшта (31); з руских композиторів увійшов лишень Лисенко (2) в проґраму концертів Фільгармонії. Що дотичить співучасти артистів в концертах, то виступали в них: 11 сьпіваків в 32 концертах, 19 сьпівачок в 36 концертах, 17 пянїстів і пянїсток в 29 концертах, 13 скрипкарів та скрипкарок в 31 концертах, 1 віольончелїст (2) і 1 орґанїст (2). В популярних концертах продукували ся на інструментах концертмайстри Фільгармонії (пп. Гумль, Неделя і др.) Капельмістр Челяньский, попри частий акомпанїямент на фортепянї, продукував ся також на орґанах. Надто брали участь в концертах декляматори (2), дамский квартет Зольдат Реґер (3) і голяндске тріо (2) а вкінци сьпівали хори: »Академічний хор« (7) »Лютнї« (5) і хор школи сьпіву Зофії Козловскої (1).

Концертів під личним проводом капельмайстрів споза Фільгармонії відбуло ся загалом 10, на яких діриґували: Карлович Мечислав (1), Леонковальо Руджієро (2), Малеґ Ґустав (2), кс. Перозі Лаврентий (3), Штравс Ришард (2).

Крім сего відбув ся в салї Фільгармонії цїлий ряд ріжних концертів та обходів, в яких звичайно знаменита орхестра Фільгармонії брала участь. Між ними відбули ся і два рускі концерти, іменно, концерт С. Крушельницкої і вечер »Сокола«. Сї концерти не обняті справозданєм Фільгармонії. Фреквенция публики в 128 концертах Фільгармонії виносила 113.268 осіб; абонаментів було 67.

— В народній бібліотецї »Наука і Розвага« в Чернівцях появила ся яко 5. книжочка: **Салдатики.** Малюнок із селяньских розрухів. Написав В. Деде. Стор. 16, 16°. Цїна 10 сот.

Телеґрами.

Відень, 11. мая. В сїм тижни відбудуть ся два засїданя палати послів: завтра і в пятницю.

Будапешт, 11. мая. Надїють ся, що з сподїваним нинїшним приїздом монарха до Будапешту полїтична ситуация полїпшить ся.

Відень, 11. мая. Перервані в суботу виклади на тутешній полїтехнїцї, наслїдком бійки студентів, мають почати ся завтра на ново.

Прага, 11. мая. Ческа партия католицка, котра доси творила окреме сторонництво, получила ся з ческими аґрарниками. Аґрарники заявили, що віроісповідні справи виключають з своєї проґрами.

Петербург, 11. мая. На 200-лїтний ювилей Петербурга запрошено міста Краків, Львів і Величку (?).

Царгород, 11. мая. З Солуня доносять, що ескадра австрийска, нїмецка та італїйска полишуть в Солуни лише по одному кораблеви, а самі відїдуть, коли буде певність, що настане в містї спокій.

Пекін, 11. мая. Цїсарева-вдова вельми занепокоїла ся поведенєм Росиї в Манджуриї.

Танґер, 11. мая. Бюро Райтера доносить, що війско мароканьского султана побило повстанців.

Colosseum

Пасаж Германів при ул. Сонїшній.

Щоденно о 8. год. вечером величаве представленє. В недїлю і сьвята два представленя.

Сензацийні новости, ще нїколи не бачені.

5 сестер Lorrisons, найславнїйший америк. квінтет краси, тансерки Cake Walk. — **Йосиф Зейдовский**, б. артист варшавских театрів, в своїм репертуарі. — **Сестри Сітта**, музикально-трансформацийний акт. — **Tower aud Clayton**, сьміхованцї. — **Sgra Esperanza**, іспаньске тореро. — **Mlle Gouer**, лїрична сьпівачка. — **Little Bertha**, найменша субретка на сьвітї. — Орхестра 80. п. п. **Мимо величезних коштів цїни місць дуже низькі.** Білєти можна набувати в бюрі дневників Пльона, ул. Кароля Людвика ч. 9.

Тополя

Т. ШЕВЧЕНКА.

Серия **переписних листків** (8 штук) з гарними ілюстрациями (чорними і кольорованими) до Шевченкової баляди »Тополя« вийшла накладом С. Гальберґа в Бучачи. Набувати можна серіями і поодиноко у накладця та у всїх більших книгарнях і торговлях.

51(1—40) **Цїни низькі.**

Найновійший твір

Л. Лопатиньского

„ПАРАЦЯ"

комедия в 3 актах зі сьпівами

(з побуту лїтників)

відзначує ся невичерпаним йовіяльним гумором і жвавим диялоґом. Ся комедия збогачує знатно ґалєрию типів у наших народних штуках так з кругів селян, як і міщухів. Сьмішність ситуаций і характерів розміщена рівномірно між мужиків і панів, і тому ся комедия надає ся надзвичайно до вистав по читальнях, бо селянин не буде тут бачив себе як звичайно в комедиї упослїдженим недотепою, але противно має нагоду посьміяти ся трохи і з містових лїтників. Попри те все сей твір носить на собі знамя етичної і патріотичної сьвідомости.

Цїна 2 кор.

Набути можна у накладчика **С. Ґорука** у Львові, пл. Домбровского ч. 1, і в книгарнях.

Розклад поїздів зелїзничих обовязуючий від 1-го мая 1903.

(Приїзд і відїзд поданий після часу середно-европейского).

Поїзд посп.	Поїзд особ.	приходить о годинї	до Львова
		6·10	з Кракова, Берлина, Варшави, Відня
		6·20	з Чернівцїв (Галацу), Чорткова, Делятина
		6·50	з Брухович, щод. від 15. мая до 13. вер. вк.
		7·35	з Самбора (по отвореню зел. Львів-Самбір)
		7·40	з Янова
		7·35	з Підволочиск, Бродів на дв. Підзамче
		7·55	„ „ на дв. головний
		7·45	з Лавочного (Пешту), Калуша, Хирова
	8·10		з Станиславова (від 1. мая до 30 вер. вкл.)
		8·15	з Сокаля, Рави рускої
	1.·0	8·55	з Кракова, Відня, Праги, Берлина
		0·25	з Ряшова, Любачева
		11·15	з Станиславова (Кересмезе, Потутор)
		1·10	з Лавочного, Калуша, Хирова, Борислава
		1·25	з Янова
	2·15		з Підволочиск, Копичинцїв на дв Підз.
	2·30		„ „ на дв. голов.
		3·14	з Брухович (15. мая до 13 вер. в нед. і сьв.
		4·35	з Стрия, Самбора, Сколього (1/5 – 30/9)
		5·06	з Підволочиск (Київа), Бродів на дв. Підз.
		5·30	„ „ „ на дв. голов.
	1·40	5·40	з Чернівцїв, Іцкан
		5·50	з Кракова, Відня, Праги, Берлина
		5·55	з Белзця, Сокаля, Любачева
Ніч			
		8·04	з Брухович (17 мая до 15. вер. в нед. і сьв.)
		8·25	з Брухович (15. мая до 15 вер. в нед. і сьв.)
		9·12	з Брухович (від 1. мая до 13. вер. в нед. і сьв.)
	12·20	9 20	з Чернівцїв, Букарешту
		9·25	з Янова (від 1. мая до 30. вер. в нед. і сьв.)
	8·40 2·31	9·50	з Кракова, Відня, Берлина) Ясла, Риманова
		10·00	з Самбора, Сянока (по отвор шляху Львів-Самбір)
		10·07	з Янова (від 1. мая до 15. вер. в нед. і сьв.)
		10·02	з Підволочиск (Київа) Бродів на дв. Підз.
		10·20	„ „ „ на дв. голов.
		10·40	з Лавочного (Пешту), Хирова, Калуша
		3·09	з Тернополя, Грималова на дв. Підзамче
		3·30	„ на дворець головний

Поїзд посп.	Поїзд особ.	відходить о годинї	зі Львова
		6·22	до Сучави, Жидачева, Кересмезе, Потутор
	1·50	6·30	до Підволочиск (Київа) Бродів дв. головний
	2·04	6·43	„ „ „ дв. Підзамче
		6·45	до Лавочного (Пешту) Борислава, Дрогобича
	8·25 2·50	8·35	до Кракова (Відня, Праги), Берлина
		9·05	до Лавочного, Хирова, Калуша
		9·15	до Янова
		9·25	до Самбора, Хирова (по отвор. шляху)
		9·40	до Белзця, Сокаля, Любачова
	2·40	10·35	до Чернівцїв, Потутор, Делятина
		10·57	до Тернополя, Потутор, дв. Підз.
		10·40	„ „ дв. гол.
		1·14	до Янова від 17. мая до 13. вер в нед і сьв
		1·55	до Пустомит 1. черв. до 13. вер. в нед. і сьв.
		2·10	до Брухович від 17 мая до 13. вересня в недїлї і сьвята
		3·05	до Стрия, Сколього від 1. мая до 30. вер.
		3·15	до Янова щоденно від 1. мая до 30. вер.
		3·25	до Ряшева, Любачева
		3·30	до Брухович щод. від 1. мая до 15. вер.
		3·40	до Самбора, Хирова (по отвор. шляху)
Ніч			
		6·05	до Станиславова, Жидачева
	12·45	6·15	до Кракова Відня, Берлина, Варшави)
		6·20	до Янова від 17 мая до 13. вер. буден. дни а від 1/5 до 16/5 і від 11/9 до 30/4 1904. щоденно
		6·40	до Лавочного (Пешту), Калуша, Хирова
		7·10	до Сокаля і Рави рускої
		7·20	до Перемишля від 1 мая до 31. жовтня
		8·14	до Брухович (17. мая до 13. вер. в нед. і сьв.)
		9·00	до Підволочиск, Бродів гол. дворець
		9·20	„ „ дв. Підзамче
		9·55	до Янова від 17. мая до 13. вер. в нед. і сьв.
	2·51	10·42	до Іцкан, Чорткова
		10·55	до Кракова, Відня, Варшави, Праги
		11.00	до Підволочиск, Бродів дв. головний
		11·24	„ „ дв. Підзамче
		4·10	до Кракова, Відня, Праги, Самбора
		5·50	до Брухович від 17. мая до 13. вер. щод.

ЗАМІТКА: Пора нічна числить ся від 6. години вечером до 5. години 59 мінут рано.

Час середно европейский ріжнить ся від часу львівского о 36 мінут, а іменно 12 год. часу середно-европейского = 12, год. 36 мін. часу львівского. — Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5.) удїляє пояснень в справах зелїзничих, продає білєти всякого рода і розклади їзди.

Видає і відповідає за редакцию **Лев Лопатиньский**.

З друкарнї В. А. Шийковского.